

sygn. akt III. K. 92/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Kurowski

Protokolant: Paulina Stachurska

w obecności prokuratora: Bożeny Romańczuk

po rozpoznaniu dnia 15.10.2014 r. sprawy

K. B., ur. (...) w B., syna G. i I. z d. D.

Skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Okręgowego w Białymstoku** z dnia 13 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. **akt III. K. 196/13** za trzy przestępstwa:

I - sze popełnione w dniu 4.10.2012 r. z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II – gie popełnione w dniu 13.11.2012 r. z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III – cie popełnione 13.11.2012 r. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody dwóm pokrzywdzonym w całości i jednej pokrzywdzonej w części.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13.11.2012 r. do dnia 20.05.2012 r.

Zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych.

2. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 4 marca 2014 r. w sprawie **sygn. akt XV. K. 95/14** za osiem przestępstw:

I – sze popełnione w nocy z 1 na 2 sierpnia 2013 r. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k., gdzie na podstawie 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II- gie popełnione w dniu 08.08.2013 r. z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III- cie popełnione w dniu 11.07.2013 r. z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV- te popełnione w dniu 12.07.2013 r., gdzie na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzono karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

V- te popełnione nieustalonego dnia pomiędzy 11.07.2013 r. a 12.07.07.2013 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VI-te popełnione w dniu 29/30 lipca 2013 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VII- me popełnione nieustalonego dnia pomiędzy 11.07.2013 r. a 12.07.2013 r., gdzie na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VIII – me popełnione w nocy z 16 na 17 lipca 2013 r. gdzie na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9.08.2013 r. do dnia 04.03.2014 r.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono samodzielnie bądź solidarnie z innymi osobami obowiązek naprawienia szkody w całości bądź w części wobec pięciorga pokrzywdzonych.

Zasądzono wynagrodzenie za pełnioną z urzędu obronę.

Zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych.

I. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. opisane w punktach 1 – szym i 2 - gim kary pozbawienia wolności łączy i orzeka wobec skazanego K. B. łączną karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałej części wyroki te pozostawia do odrębnego wykonania.

III. Na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu K. B. na poczet orzeczonej w pkt I-szym łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności ze sprawy III. K. 196/13 Sądu Okręgowego w Białymstoku od dnia 13 listopada 2012 r. do dnia 20 maja 2013 r. oraz ze sprawy XV. K. 95/14 Sądu Rejonowego w Białymstoku od dnia 9 sierpnia 2013 r. do dnia 4 marca 2014 r.

IV. Zwalnia skazanego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt III. K. 92/14

UZASADNIENIE

K. B. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 13 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. akt III. K. 196/13 za trzy przestępstwa:

I - sze popełnione w dniu 4.10.2012 r. z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II – gie popełnione w dniu 13.11.2012 r. z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III – cie popełnione 13.11.2012 r. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 4 marca 2014 r. w sprawie sygn. akt XV. K. 95/14 za osiem przestępstw:

I – sze popełnione w nocy z 1 na 2 sierpnia 2013 r. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k., gdzie na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II- gie popełnione w dniu 08.08.2013 r. z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III- cie popełnione w dniu 11.07.2013 r. z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV- te popełnione w dniu 12.07.2013 r., gdzie na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzono karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

V- te popełnione nieustalonego dnia pomiędzy 11.07.2013 r. a 12.07.07.2013 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VI-te popełnione w dniu 29/30 lipca 2013 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VII- me popełnione nieustalonego dnia pomiędzy 11.07.2013 r. a 12.07.2013 r., gdzie na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VIII – me popełnione w nocy z 16 na 17 lipca 2013 r. gdzie na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

W dniu 11.07.2014 r. do Sądu Okręgowego w Białymstoku wpłynął wniosek obrońcy skazanego o wydanie wyroku łącznego obejmującego wyżej wskazane skazania. Obrońca wniósł o orzeczenie wobec skazanego kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na rozprawie obrońca zmodyfikował wniosek żądając zastosowania pełnej absorpcji wobec skazanego i wymierzenie mu jako łącznej kar 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony Sądowi do rozpatrzenia wniosek o wydanie wyroku łącznego w stosunku do K. B. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się, jeżeli zachodzą warunki do wymierzenia kary łącznej, określone w art. 85 k.k., z którego wynika, że Sąd wymierza karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok skazujący za którekolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju. Innymi słowy, w myśl wskazanego art. 85 k.k., kara łączna w wyroku łącznym może objąć tego samego rodzaju kary jednostkowe orzeczone poszczególnymi wyrokami, które zostały wymierzone za przestępstwa popełnione przed wydaniem pierwszego chronologicznie wyroku. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (tak: uchwała składu 7 sędziów SN z 25 lutego 2005 r., I KZP 36/2004, OSNKW 2005, nr 2, poz. 13).

Analizując skazania K. B. należy stwierdzić, iż pierwszym chronologicznie był wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 13 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. akt III. K. 196/13. Kolejnych przestępstw, za które został on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 4 marca 2014 r. w sprawie sygn. akt XV. K. 95/14, dokonał w nocy z 1 na 2 sierpnia 2013 r. oraz w dniach: 8 sierpnia 2013 r., 11 lipca 2013 r., 12 lipca 2013 r.; pomiędzy 11 lipca 2013r. a 12 lipca 2013 r., z 29 na 30 lipca 2013 r., pomiędzy 11.07.2013 r. a 12.07.2013 r. oraz w nocy z 16 na 17 lipca 2013 r.

Wszystkie powyższe przestępstwa zostały więc popełnione przed dniem 13 stycznia 2014 r., czyli przed dniem wydania pierwszego chronologicznego wyroku. Spełniona została w związku z tym przesłanka warunkująca wymierzenie kary łącznej.

Podstawą wymiaru kary łącznej orzeczonej niniejszym wyrokiem był art. 86 § 1 k.k. Na mocy tego przepisu możliwym było jej orzeczenie w wymiarze nie niższym niż najsurowsza z orzeczonych kar jednostkowych (granica dolna), ale nie wyższym niż suma kar jednostkowych (granica górna). Ta ostatnia korygowana jest górną granicą dla danego rodzaju kary.

Przy rozważaniach dotyczących wysokości kary łącznej wymierzonej K. B. Sąd nie brał pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa - stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, jak również ówczesnego stopnia winy skazanego, gdyż te zostały już wzięte pod uwagę przy wymiarze poszczególnych kar za czyny jednostkowe podlegające łączeniu. Wymierzając karę łączną Sąd uwzględnił w pierwszej kolejności, iż kara ta oscylowała w granicach od 2 lat pozbawienia wolności, jako że kara taka jest najwyższą karą jednostkową wymierzoną skazanemu, a karą 13 lat pozbawienia wolności, co stanowi sumę orzeczonych kar jednostkowych.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd mógł oprzeć na jednej z trzech zasad – absorpcji, a więc pochłonięcia reszty kar przez karę najsurowszą; kumulacji, czyli zsumowania poszczególnych kar jednostkowych oraz asperacji, która jest zasadą mieszaną.

Zastosowanie zasady absorpcji wiąże się z wymierzeniem kary najbardziej korzystnej dla skazanego, bowiem wymierza się w takim przypadku najsurowszą karę wymierzoną za jednostkowe przestępstwo, a reszta kar zostaje przez nią pochłonięta. Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie podkreśla się, że oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji, podobnie zresztą jak kumulacji, jako zasadzie skrajnej, traktować należy jako rozwiązanie stosowane wyjątkowo. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (tak: A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKA 339/03). W szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (tak: wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997r., II AKA 321/96).

Przy ustalaniu wysokości kary łącznej znaczenie mają elementy składające się na związek przedmiotowy i podmiotowy zbiegających się realnie przestępstw. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja, to jest sumowanie. Należy zwrócić uwagę, że związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi przestępstwami oraz na podstawie zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 marca 2007 roku o sygn. II AKA 44/07, KZS 2007/4/27). Podkreślić zatem należy, iż to właśnie charakter więzi zachodzących między pozostającymi w realnym zbiegu przestępstwami, objawiającej się bliskością czasową, ale i popełnieniem czynów powiązanych ze sobą wspólnym zamiarem czy ciągiem działań sprawcy sprawia, że przy tego typu sytuacjach zaciera się indywidualny charakter poszczególnych przestępstw, a ponownej oceny wymaga całe zjawisko, na które złożyły się wszystkie przypisane czyny. Taka sytuacja może doprowadzić do zastosowania zasady pełnej absorpcji. (tak wyrok SA w Gdańsku z 5 listopada 1998 r., II AKA 260/98, Biul. SA w Gdańsku 1999, z. 1, s. 108). Jednakże, zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie nie zachodzą tego rodzaju okoliczności.

Zauważyć bowiem należy, iż K. B. dopuszczał się przestępstw głównie przeciwko mieniu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jednakże dopuścił się też czynu z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wielość przestępstw przeciwko mieniu w połączeniu z ich charakterem wskazuje, iż uczynił on sobie z ich popełnienia niejako sposób zarobkowania. Odstępy czasowe zachodzące między nimi są niewielkie, najdłuższy trwał 8 miesięcy, lecz w tym czasie

K. B. ponad 6 miesięcy był tymczasowo aresztowany do sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. akt III. K. 196/13. Po odzyskaniu zaś wolności powstrzymał się jedynie niespełna 2 miesiące przed popełnieniem kolejnego przestępstwa. W odniesieniu do osoby skazanego to właśnie całokształt jego przestępczej działalności był istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej niż wynikałoby to z dyrektywy pełnej absorpcji. Nie można bowiem doprowadzić do sytuacji nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw, do czego prowadzi stosowanie wspomnianej zasady, oznaczającej w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych. Nie bez znaczenia jest także, iż wszystkie czyny popełnione z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej były na szkodę różnych osób. Nie sposób też nie podnieść, że wspomniana analiza czasowa popełnionych czynów ukazuje, że odstępy między nimi nie były znowu aż tak bliskie, by stwierdzić, iż nie jest wyraźnie zarysowana granica pomiędzy zbiegiem pomijalnym, a zbiegiem realnym, co jest jedną z podstaw zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zwłaszcza wspomniany 8 – miesięczny okres, zaistniały co prawda niezależnie od woli skazanego, to jednak będący faktem podlegającym ocenie pod kątem istnienia tych przesłanek.

Na wymiar kary łącznej istotny wpływ ma również proces resocjalizacji skazanego. Z opinii penitencjarnej K. B. (k. 23v) wynika, iż jego zachowanie w warunkach izolacji można określić jedynie jako poprawne. Nie został on nigdy nagrodzony ani ukarany dyscyplinarnie. Jednakże deklaruje uczestnictwo w podkulturze więziennej, choć jest w niej zupełnie bierny. Relacje z innymi osadzonymi układa wyłącznie na zasadach podkultury przestępczej, a w stosunku do przełożonych prezentuje regulaminową postawę. Choć odbywa karę w systemie programowanego oddziaływania, to z nałożonych zadań wywiązuje się słabo, nie bierze udziału w żadnych dodatkowych zajęciach. Nie jest zatrudniony, ani też nie czynił starań w tym kierunku. Wnioskiem powyższych rozważań jest przyjęcie, iż proces resocjalizacji K. B. dopiero się rozpoczął i wymaga odpowiednio długiego wpływania na jego osobę.

W ocenie Sądu zasadniczą okolicznością przemawiającą na korzyść K. B. jest z pewnością jego młody wiek. Biorąc pod uwagę wszystkie opisane wyżej okoliczności, jak też względy prewencji indywidualnej i generalnej, zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych zasadnym jest wymierzenie kary łącznej w wysokości 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara pozwoli na uniknięcie nadmiernej dolegliwości i równocześnie w sposób adekwatny stanowiła będzie wyraz przestępczej działalności K. B..

W pozostałej części, nieobjętej wyrokiem łącznym, Sąd pozostawił wyroki do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej orzeczonej niniejszym wyrokiem okres rzeczywistego pozbawienia wolności ze sprawy III. K. 196/13 Sądu Okręgowego w Białymstoku od dnia 13 listopada 2012r. do dnia 20 maja 2013 r. oraz ze sprawy XV. K. 95/14 Sądu Rejonowego w Białymstoku od dnia 9 sierpnia 2013 r. do dnia 4 marca 2014 r.

W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego, uznając, iż jego sytuacja materialna uniemożliwi mu ich uiszczenie.